

Къде отиваме? Каза се само, че доста ще вървимъ, докато стигнемъ до мѣстото, определено да спимъ. Ясно бѣше, че не ни изтегляха отъ позицията, за да починемъ, а за нѣкаква нова задача, другаде, далечъ. Че следъ дълъгъ пжтъ ще спремъ за два часа и ще продължимъ отново, та преди разсъване да бждемъ на новозаповѣданото мѣсто. А тамъ, дето въ полунощъ ще спремъ, ще има два часа за сънь, и ще ни чака и храна.

Ротата вървѣше. Двата часа сънь ни теглѣха напредъ като два огромни магнита, които ние не виждахме, но чувствувахме омайното имъ въздействие. Голѣми меки хлѣбове съ ръждиво кафяна кора и хармани едра златиста слама почнаха да премрежватъ погледа. Това бѣха представителитѣ на воюващитѣ сили, които ни сължтствуваха на всѣка крачка. Но скоро хлѣбоветѣ почнаха да отстѣпватъ мѣстото, и азъ виждахъ сега само слама, голѣми купища жълта мека слама, всрѣдъ която съмъ се изтегналъ въ неизразимо наслаждение. Това идваше да подскаже, че съньтъ ще надвие хлѣба.

Колоната тжпо и монотонно продължаваше да върви. Окаченитѣ по насъ предмети на снаражението: канчета, матери, бравички, маски, ножове, приклади, се почукваха едно въ друго и издаваха стотици тихи шумове, които се сливаха съ пращния тропотъ на краката.